

et hvilket som helst andet Tidspunkt. Jeg tror egentlig ikke, at denne Tid er noget, som bør tillægges nogen som helst Betydning. Men endelig er der en anden Betingelse, som opstilles, det nære Slægtskabsforhold, ifølge hvilket vedkommende skulde være knyttet til Opholdskommunen. Det er en Betingelse, som meget daarlig vil kunne benyttes i en Lovbestemmelse af denne Natur. Nu hentydede det ærede Medlem til denne Mand, som var kommen til Byen og havde giftet sig med en Pige der; hvis det nu var saaledes, at en saadan Familieforbindelse altid medførte et dybt og inderligt Kærlighedsforhold, hvis der blandt andet ikke var noget, som hed en Svigermoder, saa kunde jeg endda tænke mig, at saadant noget kunde ske; men nu sætter jeg, at man fra den Dag, denne Mand gifter sig ind i denne Familie, faar at se, at den maaste er Aarsagen til hans Ulykke og Uregelmæssigheder, netop fordi denne Familie er alt andet, end hvad den skulde være efter rent ideelle Forsætninger, saa vilde man ikke kunne bruge en saadan Lovbestemmelse uden i hvert enkelt Tilfælde at have undersøgt hele Familieforholdets Kvalitet. I mange Tilfælde vil hele Familieforbindelsen ikke være andet for ham end noget, som han vil kunne paaberaabe sig, hvis han af andre Grunde skulde ønske at opholde sig i Købstaden; han vilde saa sige: Der bor min Svigermoder, men dertil vilde de andre kunne sige, at det var kun et Helvede, hun havde skabt for ham (Ufbrydelse af Ordføreren: Saa siger han Ja til at gaa med.) Nej, han har andre Grunde alligevel. Men det tredje, som jeg endelig har at indvende mod denne Paragraf, er, at det ærede Flertal har stillet sig altsor ensidig, og navnlig altsor ensidig sigtet paa Landkommunernes Fordel, saaledes som det ogsaa fremgik af den ærede Ordførers Udtalelse, idet han navnlig tænkte sig, at Kjøbenhavns Kommune, som Forholdene ere, maatte understøtte rigeligere, hvis Forsørgelseskommunen ikke skulde være særlig brøstholden overfor Opholdskommunens Forsørgelsesmaade, saaledes at Hjemsendelse skulde kunne finde Sted. Men jeg maa rigtignok mene, at i saa Fald maatte der ogsaa være lige saa billigt Hensyn at tage til Opholdskommunen, hvis Forholdene ere saaledes, at den mener sig særlig brøstholden og særlig sætter Pris paa, at vedkommende Familie bliver hjemsendt. Jeg vil antage, at en Familie, som lever under saa ulykkelige Forhold, at den kommer paa Fattigvæsenet, ikke gør det Sted, hvor den lever, nogen stor Glæde; naar den desuden har en overmaade stor

Børneskole, er det en meget stor Byrde for den Kommune, som skal besejre Skolevæsenet for 7—8 Børn, som de kunne have. De kunne altsaa af den Grund ønske at faa dem hjemsendt. Jeg tror ikke, at der er Rigelighed til Stede, men i det hele kan jeg udtale, at jeg tror ganske vist, man er nødt til at indstrænke sig til saadanne Bestemmelser af mere almindelig Karakter, som den ærede Ordfører har været enig med os andre i under Nr. 38, og nojes dermed. Som Følge deraf kan jeg ikke ønske, at Endringsforslaget under Nr. 37 bliver vedtaget.

Jeg kommer derefter til det Spørgsmaal, som jo i dette Afsnit maa antages at være Hovedspørgsmaalet, nemlig Spørgsmaalet om Estergivelse af Fattigunderstøttelse, og i denne Sag taler jeg altsaa kun paa de tre Medlemmers Begne, hvis Navne staa anførte under Endringsforslaget Nr. 26. Jeg mener, at alle vel nu kunne gaa ud fra, at naar en Person, som en Gang har været paa Fattigvæsenet, senere har vist en energisk og dygtig Bestræbelse efter at bevare sin Selvstændighed, saa bør ikke den ham en Gang ydede Fattighjælp, der jo kan have været af en højt ubetydelig Natur og f. Eks. kan have været foranlediget ved Sygdom, for bestandig ubelukke ham fra at udøve sine borgerlige Rettigheder. For det første mener jeg, at det er en Ubillighed, som bør hæves, hvis den kan hæves, og for det andet mener jeg, at en Bestemmelse som den tilfattede vil medføre, at de paagældende Personer ville i høj Grad have Opfordring til at se at komme ud af dette Forhold til Fattigvæsenet, som de en Gang ere komne ind under. Jeg skal ikke komme ind paa dette Spørgsmaal i Almindelighed, men kun henvise til Sagens Historie her i Folketinget. Den gaar jo mange Aar tilbage, og der har været talt meget om denne Sag, men der har i de tidligere Tider ikke kunnet blive nogen samstemmende Beslutning om den. I de senere Aar ere dog Bestemmelser i denne Retning vedtagne her i Tinget med overvejende Flertal, saaledes at ogsaa en Del af Højres Medlemmer har stemt for Forslagene. Men selv om man nu skulde kunne naa til at blive enig i denne Henseende, eller hvad der vel snarere vil blive Tilfældet, selv om de, der have en anden Mening, skulde komme til det Resultat, at vi vistnok næppe kunne vente at faa vedtagen en Fattiglov i dette Djeblig, med mindre dette Spørgsmaal bliver løst, vil der dog altid være nok tilbage, som man kan være uenig om. Der er for det første selvfølgelig Tidsgrensen. Det